

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

1883 — den første internationale Konvention af Betydning for det mellemfolkelige økonomiske Samarbejde. Konventionen fastsatte Mindstemaalet af de Fordringer, der af Hensyn til et betrygget internationalt Samkvem burde stilles til de enkelte Unionsmedlemmers nationale Lovgivning paa det omhandlede Omraade, og bestemte, at der skulde oprettes et Bureau med Sæde i Bern med den Opgave at indsamle Oplysninger af enhver Art angaaende Beskyttelsen af den industrielle Ejendomsret og sammenfatte og offentliggøre disse Oplysninger. I Konventionen, der ratificeredes af Danmark ved kongelig Anordning af 28. September 1894, fastsattes det, at den med passende Mellemrum skulde underkastes Revision, og en saadan har da ogsaa med Mellemrum fundet Sted, saaledes i Bryssel 1900, i Washington 1911, i Haag 1925 og i London 1934.

Pariserkonventionen, saaledes som den forelaa efter Revisionen i Washington i 1911, tiltraadtes af Danmark den 26. August 1913, hvorimod Danmark som nævnt endnu ikke har kunnet tiltræde Konventionerne af 1925 og 1934. Konventionen af 1934 træder i Forholdet mellem de Lande, over for hvilke den finder Anvendelse, i Stedet for Pariserkonventionen af 1883 og de følgende reviderede Konventioner, men Konventionerne af 1911 og 1925 gælder fortsat for de Lande, der alene har tiltraadt disse Konventioner. Det vil derfor være nødvendigt for Danmark at ratificere baade Konventionerne af 1925 og 1934. Konventionen af 1911 er tiltraadt af 40 Stater, derunder samtlige europæiske Stormagter, Sverige, Norge og Finland samt U. S. A. og Japan. Konventionen af 1925 er tiltraadt af 27 Stater. Konventionen af 1934, der træder i Kraft den 1. August 1938, er hidtil kun ratificeret af U. S. A., men kan ligesom de tidligere Konventioner ventes tiltraadt af de fleste andre betydende Lande. Danmark har paa Konferencerne i Haag og London været repræsenteret af Direktør for Patent- og Varemærkevæsenet Ehrenreich Hansen, der som dansk delegeret ved de nævnte Konferencer og ved Møder mellem Lederne af de nordiske Patent-Institutioner har udført et stort og dygtigt Arbejde.

Med Hensyn til Enkelthederne i de paagældende Konventionsbestemmelser kan jeg henvise til Konventionernes Tekst, der i Oversættelse er optrykt som Bilag til Forslaget til Lov om Varemærker, som jeg senere skal omtale, og til de udførlige Bemærkninger, der ledsager de enkelte Lovforslag.

Samtidig med Foretagelsen af de Ændringer, som Konventionsbestemmelserne nødvendiggør i den paa dette Omraade gældende Lovgivning, er der i Forslagene optaget en Række Ændringer, der maa anses for ønskelige for at bringe de paagældende Love i Overensstemmelse med den stedfundne Udvikling paa Erhvervslivets Omraade. I denne Henseende er Hensyn taget til Ønsker, der er fremsat fra de interesserede Erhvervsorganisationer. Endvidere er der for Varemærkelovens Vedkommende lagt Vægt paa Tilrettelæggelse af saa vidt muligt fælles Retningslinier for de nordiske Varemærkelove paa Grundlag af Konferencer mellem Lederne af de nordiske Landes Patent- og Varemærkeinstitutioner.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg omtale Hovedpunkterne i de enkelte Lovforslag, idet jeg med Hensyn til Forslagenes Enkeltheder i øvrigt paa dette Tidspunkt nøjes med at henvise til de indgaaende Bemærkninger, der er knyttet til Forslagene.

Forslaget til Lov om Varemærker tilsigter at bringe Varemærkeloven i Overensstemmelse med Fordringerne i Pariserkonventionen, saaledes som denne foreligger efter Revisionerne i Haag og London. Forslaget er samtidig, i Overensstemmelse med hvad jeg lige har nævnt, et Led i de Bestræbelser, der i det sidste halve Aarhundrede er udfoldet for at skabe en fælles skandinavisk Lovgivning paa adskillige af Retslivets Omraader. I visse Tilfælde er man gaaet den Vej at tilvejebringe en fælles Lovtekst; dette gælder saaledes de i 1932 vedtagne nye Veksel- og Checklove. Bl. a. af Hensyn til forskellige processuelle og administrative Forhold, som der har maattet tages Hensyn til, har man for Varemærkelovens Vedkommende nøjedes med at søge at fastlægge fælles Hovedlinier for Danmark, Norge og Sverige, og dette er i Hovedsagen lykkedes ved de nævnte Konferencer mellem Lederne af de nordiske Landes Patent- og Varemærkeinstitutioner.

Paa Grund af det store Antal Ændringer af større og mindre Betydning, som det er fundet ønskeligt at foretage, fremtræder Forslaget som Forslag til en ny Varemærkelov.

§ 1 hviler med Hensyn til Bestemmelsen af, hvad der bør anses som Varemærke, paa det traditionelle Begreb, saaledes som dette allerede har fundet Udtryk i den nu gældende Varemærkelov af 11. April 1890. Under Varemærker falder ogsaa Mærker, der benyttes af andre næringsdrivende